

HÍR HARANG

A MEGTETESÜLÉS PLÉBÁNIA HÍRLEVELE · ÜNNEPI SZÁM

FELFÖLDI LÁSZLÓ PLÉBÁNOS EZÜSTMISÉJE

„Megismertük a szeretetet,
amellyel Isten szeret bennünket,
és hittünk benne.”

(1 Jn. 4,16)

1986–2011.

1986. 06. 21. Eger, papszentelés

1986–1988. Újfehértó

1988–1990. Eger

1990–1996. Nyíregyháza

1996– Debrecen

Newman, John Henry: **VEZESS, DRÁGA FÉNY**

*Vezess, drága fény, a sötétségben,
mely körülvesz engem!*

Sötét az éj,

s én távol vagyok hazámtól:

vezess el engem oda!

Írányítsd lépteimet,

mert nem látok tovább,

csak egy lépésnyire önmagamtól.

Egykor távol

jártam attól, hogy kérjelek:

te vezess engem.

Magam akartam

megválasztani utamat.

Magam fénye voltam, bár mélységek közt jártam,

saját ösvényemen,

s büszkén egyéni célokat hajszoltam.

De most -

hadd felejtssem el mindezt!

Oly hosszú időn át megőriztél engem,

vezess

továbbra is: süppedő mocsáron át,

folyamok árján és leleselkedő szirteken

keresztül,

míg túl az éjszakán,

a hajnali fényben nem integet az angyal.

25

1986–2011.

KEDVES LÁSZLÓ ATYA!

Elnézem ezt a képet. A színek már kissé megfakultak, de a kontrasztok élesek és pontosan rögzítik azt az eseményt, amelynek részesei voltunk 25 évvel ezelőtt, a papszentelést és az első szentmisét követő napokban, 1986. júniusának végén Rómában. Először találkoztunk személyesen II. János Pál pápával.

Az Egri Szemináriumban szokás volt, hogy a tanulmányok befejezéseként az újonnan felszentelt papok elzarándokoltak Rómába.

Nagyon szép és emlékezetes volt ez, és 25 év után is jóleső érzés felidézni az emlékeket. Most az ezüstmise alkalmából a mélyebb összefüggésekre is érdemes figyelni. Hiszen Rómába zarándokolni, a pápával találkozni mindig az egyházhoz, az apostolok hagyományához és a Krisztushoz való hűség kifejezése. Ennek az útnak másik fontos állomása volt Lourdes, a Szűzanya franciaországi kegyhelye. Mária Isten hívását követő hűsége és bátorsága,

Abban az időben csak három évenként lehetett útlevelet kérni külföldre, így más-más tanár vezette az évente megismétlődő zarándoklatokat. 1986-ban én kísértem el az újmiséket erre az útra, Felföldi Lászlót, Kelemen Istvánt és Polgári Ferencet. Rómában csatlakozott hozzánk Veres András, aki ott fejezte be tanulmányait és szintén azon a nyáron szentelték pappá. Ez a kép a pápai kihallgatáson készült.

ga, minden papi szolgálatnak példája. Most, 25 év után ennek a hűségnek eredményeiért adunk hálát, és a továbbiakhoz kívánunk sok kegyelmet. Kísérjen tovább a Szentlélek ereje és Szűz Mária oltalma.

Bosai's Kláudia
debrecen-nyíregyházi püspök

„CSAK ENNYI AZ EGÉSZ”

Templomunk plébánosa, Felföldi László (Laci atya) életében különös ajándék ez az esztendő. 50 éve született, 30 éve vonult a szemináriumba, 25 éve szentelték pappá, 15 éve él Debrecenben, ebből 10 éve szolgál a Megtestesülés Templomban, ahol 5 éve plébános. Ezek a kerek évfordulók bőséges okot adnak a hálaadásra. Akik ismerik, tudják, nem könnyű Őt ünnepelni, nem szeret magáról beszélni, Isten szerény, elhívott szolgálója. Ez az ünnep rendkívüli, talán ezért is szakított időt egy rövid beszélgetésre.

A pap meghívása Isten szeretetének a jele - ahogy erről II. János Pál ír. *Ajándék és titok. Szent ajándék annak, akit Isten meghív szolgálatára, hogy aztán Ő maga is ajándékká váljon választott népe számára. Te mikor, hogyan érezted, hogy részese lettél ennek a titoknak?*

Az én hivatásom lassan bontakozott ki, mint egy kis virágpalánta. Mint a növényeknél a hivatás alakulásánál és megmaradásánál sok napfényre, esőre, szélre van szükség. Ezt adja a család a nevelők és a példaképek. Nagyon sokat köszönhetek családomnak és természetesen szülőfalum akkori plébánosának, a pap nagybátyámnak, a geszterédi iskolának és barátaimnak.

A szeminárium a palántanevelés időszaka volt. *Mi az, amire szívesen tekintesz vissza. Van-e olyan személy, aki különösen nagy hatással volt rád?*

Sok csodálatos embert kiemelhetnék, de csak egyet szeretnék most igazán: Bosák Nándor püspök atyát, aki a szemináriumban lelki vezetőm volt. Ma is példaképem és segítőm papi életem megélésében. Ő Isten csodálatos kegyelmének közvetítője az életben, segítőm a nehéz döntésekben.

Mit választottál papi jelmondatoddá, miért, és hogyan emlékszel vissza első misédre?

„Megismertük a szeretetet, amellyel Isten szeret bennünket, és hittünk benne.” (1 Jn 4,16)

Ez volt az első szentmisém jelmondata, és a mai nap is ezt érzem legközelebb a szívemhez, mert összefoglalja hivatásom születését, és papi életem küldetését. Isten legfontosabb üzenete önmagáról, hogy közösségben, szeretetben él. Az embert is ebben a szeretetben teremti és hívja, hogy rátaláljon igazi boldogságára.

Szolgálati helyeid - Újfehértó, Eger, Nyíregyháza, Debrecen. - Hogyan hatottak papi életpályádra?

Minden ember és minden szolgálati hely, hatással van életünk alakulására. Mindegyik különös módon hozzájárult papi életem fejlődéséhez. Egészen más a kezdő pap világ- és emberlátása. Ma is másképpen látok feladatokat, de ez természetes. Folyamatos formálódás mindnyájunk élete.

Debrecen újat hozott életedben. Püspöki titkárként kezded, plébánosként szolgálsz, család referens és püspöki helynök vagy. Hogyan tudod egyeztetni ezt a szerteágazó, felelősségteljes munkát?

Minden feladatomat jól elvégezni és megoldani szinte teljesen lehetetlen. Amennyire van erőm, és lehetőségem, annyit tudok tenni, a többit a Mennyei Atya gondviselésére bízom. De a lényege mindegyiknek ugyanaz, Krisztus ügyét kell szolgálnom, a püspökségem és a plébániám egyaránt.

Mi volt eddigi papi életed legnagyobb nehézsége, legszebb emléke, legnagyobb eredménye?

A szenvedések, próbatételek engem sem kerültek ki, de Isten különleges kegyelme megerősített és megőrzött. Ezért csak az övé a dicsőség. Papi életem egy nagyon szép emléke, - amelyre mint egy csodálatos

eredményre is gondolok - amikor szentmise közben odajött hozzám egy óvodás és megmutatta az új, piros cipőjét. Ennél nagyobb eredményt, azóta se értem el.

A Megtestesülés templom csak tíz éves, és egy lakótelep közepén áll. Nem sokan gondolták volna a kezdetekkor, hogy mára egy csodálatos közösség kovácsolódik az ide betérő emberekből. Ebben nagy szereped van. Mi a titka a jó közösség építésnek?

A jó közösségtől mi még nagyon mesze vagyunk. Ezek az első lépések, a legnehezebbek még előttünk vannak. A közösség mélye, a felelősségvállalás, a Krisztusi közösség valóságos és mai feladata. Ez minden korban és minden helyen egyedi kihívást jelent. Ezen az úton kell nekünk haladnunk Krisztus akaratát keresni, itt és most. Csodálatos munkatársaim vannak ebben a munkában, akik nagyon sok áldozattal és szeretettel dolgoznak az Evangélium hirdetésén, Krisztus ügyén. Minden elért eredmény az Ő érdemük és örömük egészre.

Mi adja legnagyobb erőt hivatásod gyakorlatában?

Jézus, aki meghívott szolgálatára. Az Ő szavai: „Veletek leszek minden nap a világ végezetéig.” (Mt 28,20) „Bízzatok én legyőztem a világot” (Jn. 16,33)

Mit tartasz a mai kor legnagyobb kihívásának papi hivatás szempontjából?

A legnagyobb veszély nekem is a rohanós, zaklatott élet. Egy papnak rendkívül fontos sok-sok időt csendben, Istennel lenni. Ezt elveszíteni életveszélyes. A mai korban az Egyháznak a misszióra kell koncentrálni. Meghívó és befogadó közösséggé válni. Ezt csak komoly belső tartalommal lehet felépí-

teni. Erről szólnak a katekumenek és családok, akik keresik a katolikus egyház közösségét. Ezen az úton kell segítenünk egymást.

A mesebeli haltól mit kívánnál?

Ha valóság lehetne, akkor egy évre elvonnulnék egy kartauzi kolostorba, a többit ott már volna időm átgondolni.

A 25 év amolyan vízválasztó „az emberélet útjának felén”. Milyen nagyobb terveid vannak az elkövetkező időkre?

Én nem szoktam tervezni nagyon, mert azt is alig győzöm, amit a Szentlélek napról napra ad. Nehéz, de öröndetes feladat áll előttem. Józsan templomépítésbe kezdtünk. A jó Isten gondviselő segítsége kell ahhoz, hogy ez a tervem mielőbb megvalósulhasson.

Isten hívása a papi életre ma is elhangzik, ha nem is olyan hangosan, mint az apostolok idején. Vannak, akik meghallják a halk hívó szót, nekik mit tanácsolsz?

Csak akkor szabad a papi életet választani, ha Isten hív, de akkor szívvel lélekkel adni kell önmagunkat. Ott van életünk boldogsága, csak ott van Istennél, a papi szolgálat örömeiben, szépségében. Csak ennyi az egész.

Papi jelmondatod lényege, megmaradni Istennel szeretetben. Ebből a Szeretetből adni, ehhez vezetni csak az tud, aki ebben a Szeretetben él. Te méricskélés nélkül ajándékoztad ezt az elmúlt 25 évben. A Szeretet továbbításának fáradhatatlan készségét kívánom a Lélek erejéből életed további éveire is!

A beszélgetést lejegyezte:

Rác Jánosné a Hírharang szerkesztője

Mécs László: **CSAK ENNYI AZ EGÉSZ**

Igen, lehettem volna én is boldog,
az én utam is éppen arra vitt.
A kert elébe értem, mely reám várt.
Szerelem. Rózsák édes mámore.
Gyümölcsfák. Csened. Családi tűzhely.
Szántás-vetés humuszban, szerelemben.
Irtás-oltás fákbán, gyerek-szívekben.
A nagyvilág villámaint fogó,
Vihar-szordinós villámhárítók.
A nagyvilág lármáját átszűrő,
dallammá szűrő zűrzavar-szűrők.
Leány-hajszálon függött az aranykulcs.

De megfordultam, nem tudom miért.
Én nem vagyok hős, nem vagyok erős.
Nem tudtam, hogy mit rejt a másik út,
hogy mi a cél és mi a harc a célért,
hogy mit keressek itt a másik úton.
Csak megfordultam. Ennyi az egész.

Csak annyit tudtam, Valaki szeret.
Valaki nagyobb minden boldogságnál,
minden csendnél és minden szerelemnél.
nagyobb a Földnél és nagyobb az égnél.
Tudtam, szeret. És ennyi az egész.

Hagytam magam szeretni, mint a gyermek,
a Jézus Krisztus ember-ideálja.
Hagytam magam vezetni, mint a gyermek.
A gyermekben nincs cél, nincs hősiesség,
csak megy, ha küldik, s nem tudja, miért.
És küldtek. Mentem. Ennyi az egész.

És jártam mint a többi vándorok.
Fecskét kérdeztem és fülemléket.
Mi nem szövünk, mi nem fonunk,
mi nem szántunk, mi nem vetünk,
mégsem vagyunk mi céltalan csavargók:
mi hozzuk a tavaszt s a dalt.”
És vándoroltam. Ennyi az egész.

Van úgy, hogy játéklovacskát kapok,
s játék-ekécskét nyomnak a kezembe.
Gyerünk, gyerünk játéklovacskák,
gyerünk, gyerünk játék-ekécske,
nem kis családi kertben, sem megyében,
de országos határban megy a szántás.
S játék-köténykét is kötnek élembe,
és teleszórják furcsa új magokkal,
hogy vetegessek hetedhét határon,
s én játszadózom. Ennyi az egész.

Arany puskát, arany kardot kapok,
a világosság játék-fegyverét.
Harcolnom kell a hétfejú sárkánnyal,
sötét-magammal s a sötét világgal,
sötét Sátánnal és sötét pokollal.
És néha mintha varázs volna rajtam,
nem fog golyó, tűz, nincs Achilles-sarkam,
s majdnem olyanok látszom, mint a hősök.
S néha sebezhet még csillag-fény is,
és vért csapol egy érzelem-tövis.
Én nem vagyok hős, s hőst kell végigjátszanom,
s én játszadózom. Ennyi az egész.

Néha futok és félek, hogy megállok.
És néha állok s félek, elbukom.
És néha fekszem s félek, hogy elalszom,
és eltapos örökre a Sötétség.
És néha sírok reggel, hogy énekeljek este,
s kisirom magam este, hogy kacaghassak reggel.
Így játszom én a könnyel és kacajjal.
Én nem vagyok hős. Ennyi az egész.

Nem tudtam, hogy ez így lesz, nem kívántam.
De nem siratom vissza azt a kertet!
Valaki engem végtelen szeret,
nagyobb a Földnél és nagyobb az égnél,
hagyom magam szeretni, mint a gyermek:
s csak ennyi, ennyi, ennyi az egész.

EGY VISSZAPILLANTÁS A MÚLTBA

„Csak egy szomorúság létezik, ez pedig az, ha nem vagyunk szentek.” (Léon Bloy)

Unokaöcsémmel Geszteréden a családi körben, vagy Kállósejében a plébánián találkoztunk, ahol szolgáltam, és akkor történt valami. Kértem őt: - Gyere, segíts!

Laci segített áldoztatni vasárnaponként. Ekkor látta meg, hogy nem egy embernek, hanem soknak van rá szüksége. Így indult el a hivatása. Hívta egy barátja, egy rokona, Hívta Isten a papi szolgálatra.

Sokan azt gondolják, hogy a papi hivatás egy karrier pálya. Nem az. Elsősorban szolgálat, a szegények, a kicsik, a betegek, elesettek szolgálata, amiben Jézus példát mutatott nekünk. Ez a papi hivatás.

Lacit nem akarom dicsérni, de úgy látszik, szerény maradt. Sikerült megmaradnia a szegények, a kicsik, a betegek szolgálatában. A papnak csak ártunk azzal, ha dicsérjük őt. Isten segítse, hogy Ő sokunk példaképe legyen!

Felföldi János atya, plébános

ÚTSZAKASZOK...

5. - 10. - 15. - 25. - 50.

Idén már tíz éve, hogy a nagy jubileum, a 2000. évben és a magyar millenium évében felszentelt templomban szolgál, már 5 éve pedig plébánosként Felföldi László atya. Nemrég volt

50 éves, és tudja a Debrecenben meghalt Sütő Andrással, hogy „50-en túl egyazon nemzedék ege alatt vagyunk.”

Geszteréden keresztelte meg Nagybátyja és természetesen nem tudta, hogy 25 év múlva pap lesz a család második gyermekéből. A szerkesztőség és a Megtestesülés templomhoz tartozó majd 20 közösség pedig most hálát ad a jubilánssal az ezüstmise kegyelméért. A piarista atyák kecskeméti iskolájában érettségizett, de ekkor még nem hallotta lelkében egyértelműen a papi szolgálatra invitáló krisztusi szavakat. Amikor szakmát szerzett, már tudta, hogy nem a műszaki pályán fog kiteljesedni. A papi szolgálat melletti elkötelezettségében és a visszavonhatatlan döntésben segítséget kapott „Jancsi bátyjától”, szülőfaluja „gazdag halfogással kiemelkedő” papja, Kaszap Bélától, valamint Geszteréd akkor még fiatal papjaitól. Béla atya, - akinek koporsóját 12 éve pap tanítványaként László atya is vitte, - naplójában így irt a 25 éve történt jeles eseményről, az újmisérről:

„Új öröm községünkben a papszentelés. Autóbuszokkal kb. 200-an mentünk Egerbe. Sajnos, Kádár László érsekünk beteg volt, így helyette Kovács Endre segédpüspök szentelte Felföldi László Újmiséسünket, két társával együtt. A község és rokonság nagy ünneplésével megvolt az első szentmise 1986. június 29-én. Utána a spirituális Rómába és Lourdes-ba zarándokolt az Újmisésekkel. A következő vasárnapokon a filiákba is eljött

velem az Újmiséس áldást osztani. Majd búcsúkor, Anna napján itthon misézett. Első kápláni helye augusztus 1-től Újfehértó.”

Az újmiséس oltár már nincs meg, de az akkor magát az egyetlen Főpappal áldozatul hozó Levita köztünk van, és nemcsak plébániánk minden hívét szolgálja, hanem az egyházmegyei lelkipásztorkodás és a környék lelkipásztori munkájának felelőse. Ebben az ünnepi órában talán velünk adnak hálát mindazok, ahol László atya Isten népét szolgálta az elmúlt 25 év során: Újfehértón, Egerben, Nyíregyházán és Debrecenben. Az Egyházmegye és Püspök atyánk közelében már 15 éve tart a mindennapok és nem ritkán ünnepi alkalmak emlékezetessé tétele. A 25 papi évért hálából a plébánia közösségei felajánlanak 25 óra imádságot, hálát adva és kérve a jó Pásztort, hogy szeretettel, hittel, egészséggel ajándékozza meg Lelkipásztorunkat és az Egyházmegye Pasztorális Helynökét.

Boldog papnak ismerjük László atyát, mert nem félszívvvel szolgál és szeret. Jól tudja: „Annyiban vagyunk pásztorok, amennyiben szeretünk!” Életútjára és az ezután következő szakaszokra kérünk védőszentje imái és kedves szentjei által is áldást, mi pedig, különösen a plébániai közösségek, ahogy eddig bizonyítottuk, úgy az ünnepi pillanatokban is kijelentjük: számíthat ránk. Számítson ránk!

Ahogy 25 éve „a község és rokonság nagy ünneplésével megvolt az első szentmise”, úgy most is itt vannak a rokonok. Nagy kitüntetés, ha egy család papot adhat. A Felföldi család adott többet is. Akik az Atya házából reánk tekintenek most, legyenek áldottak. Kísérjék a jubilánst, hogy „mindig jó pásztor legyek, s mind meglegyen, ha kérdezel!” Plurimos annos!

Horváth János plébános, Kállósemjén

NEGYEDSZÁZAD AZ ÚR SZOLGÁLATÁBAN

„...és hálát adunk, mert arra méltattál minket, hogy színed előtt állhatunk és szolgálhatunk neked.”

Az ezüstmise jó alkalom arra, hogy visszaemlékezzünk, megköszönjük az elmúlt huszonöt esztendő, hálát adjunk a jó Istennek a gondviselésért.

Visszaemlékezésünkben mindenekelőtt szembesülünk az elmúlt 25 év alatt sokak által feltett kérdéssel: miért lett pap?

A kérdés egyszerű, de a válasz sokkal mélyebb annál, hogy emberi szavakkal meg tudnánk fogalmazni.

Mindháromunknál jelentős szerepe volt a vallásos családi háttérnek, de ami valójában elindított minket, azt a szívünkben érezzük, mint választ a kérdésre. Ez az, amit nem lehet emberi szavakba önteni még 25 éves papi szolgálat után sem.

A meghívás öröme ez, amelyre válaszoltva 1981-ben megkezdjük a felkészülést az egri szemináriumban.

Ünnepünkön hálás szívvel emlékezünk volt tanárainkra, akik életükből öt évet ajándékoztak nekünk, hogy mi is ajándék és ajándékozók legyünk a ránk bízott híveink számára.

A szemináriumi évek, a közös lelki programok, előadások, kirándulások a testvéri köteléket erősítették bennünk, amelyet a felszentelésünk után is mind a mai napig ápolunk az évfolyam találkozóik alkalmával.

Ez a testvéri szeretet vezetett minket az elmúlt huszonöt év alatt. Ez a szeretet hozott minket Debrecenbe, hogy László atyával hívei körében, majdan a Boldogkőváraljai, Léhi és Deteki híveink körében is együtt mondhassunk köszönetet a mindenható Isten gondviselő szeretetének, amellyel megtartott bennünket szolgálatában.

Ünnepünkön megemlékezünk volt és jelenlegi híveinkről, akik buzgóságukkal nap mint nap újult erővel töltenek el minket. Hiszen nincs nagyobb erő és öröm annál, amikor híveink tekintetéből visszamosolyog ránk annak szeretete, akit hirdetünk.

Negyedszázados papi jubileumunk alkalmával paptestvéri szeretettel köszöntöm László atyát és kívánom, hogy papi szolgálatában, egyházi tevékenységében továbbra is kísérje az Úr áldása.

***Kelemen István
deteki plébános***

„MERT AHOL KETTEN VAGY HÁRMAN...” (MT. 18,20)

1983-ban kerültem az Egri Szemináriumra, ahol Fila Béla professzor tartott éppen lelkigyakorlatot: Van jövők! (már-mint a papságnak) hangzott a vissza-visszatérő felkiáltás. Beszámították a levelező tagozatot, így a harmadévesekhez kerültem. Engem Bereczkei Miklós és Felföldi László vett a szárnyai alá. A kispapok kijártak időseknek segíteni. Hárman jártunk Annuska nénihez. A csütörtöki kirándulások jelentették a legnagyobb élményt. Télen előfordult, hogy tenyérynyi kátyúkban bicikliztük végig az egész kirándulási időt. Laci cellájában a forró tea hozott helyre minket. Teázás közben esténként jót beszélgettünk.

A szeminárium legcsodálatosabb helye a kápolna, de itt is elég volt a zsolozsmánál egy betű félreolvasása, azonnal vidám lett mindenki (pl. húsvéti himnuszokon). Fogyasztva báránycsórát, olvasva vagy „vadak és

háziállatok” helyett vadkan és háziállatok. Jó barátságba kerültem Lacival talán azért, mert a „hatalmával” – ha élt soha nem élt vissza vele, (pl. asszisztencia magiszter).

Vidám, gyorsan elrepülő 2,5 évet töltöttem kispapként Egerben. Ahhoz, hogy ez ilyen legyen, Felföldi Lászlóra és Kelemen Istvánra is szükség volt. Természetesen nem csak erről szóltak a szemináriumi évek. Komolyan készültünk a papi hivatásra.

Pappá szentelésünk óta eltelt 25 év. Isten kegyelméből mindhárman megmaradtunk a papi pályán, megőriztük a hitet, a szeretetet, melyet naponta adunk át az embereknek, akik Krisztushoz akarnak megérkezni.

Papi jubileuma alkalmából szeretettel köszöntöm László atyát, további szolgálatára Isten áldását kérem.

*Polgári Ferenc
boldogkövőraljai plébános*

„Hiszen erre hivatottak el, és Krisztus példát hagyott rátok, hogy az Ő nyomdokait kövessétek!” – 1Pt 2,21. • „Bízzál az Úrban teljes szívből, és ne a magad eszére támaszkodj! Minden utadon gondolj rá és Ő egyengetni fogja ösvényeidet!” Példabeszédek 3, 5-6.

KEDVES LÁSZLÓ!

Bárhol és bármikor az ökumenizmus szóba kerül az első gondolatom egy kedves téglási atyafi, aki már elment a minden élők útján. 26 éve kerültem Téglásra református lelkésznek, s hamar feltűnt Mihály bácsi. Először csak azt vettem észre, hogy minden hétközi alkalmon ott van, de vasárnap sohasem. Aztán hamar kiderült az oka is: ő maga római katolikus vallású, régen meghalt felesége volt református. S a felesége iránti szeretet és valóságának tisztelete hozta a mi gyülekezetünkbe hétköznapi szinten, – ahogy ő mondta: „drága feleségem már nem jöhet, jövök én...” – de vasárnap – természetesen - ment a misére. A faluban mindenki tisztelte és becsülte nemcsak ezért, hanem mert a hétköznapi életben is meg tudta élni a Krisztushoz tartozását, melyhez az erőt elkérte és elfogadta mind a katolikus, mind a református közösségekbe.

Azért jutott most eszembe Mihály bácsi, mert – ha jól tudom – én vagyok az egyetlen nem katolikus, akinek megadatik a lehetőség Kedves László, hogy írásban is köszöntselek ezüstmiséd alkalmából egyrészt úgy, mint szülőfalud református lelkésze, másrészt, pedig mint aki az első években egy faluban (is) szolgált Veled, hisz Téglás római katolikus szempontból Újfehértó – első szolgálati helyed – filiája.

Gondolom Te is emlékszel még Mihály bácsira, annak idején beszélgettünk róla, arról az ökumenikus mentalitásról, a Krisztust valóban követni tudó életről, ami az övé volt Isten kegyelméből. Mindketten – ifjú lelkészként – úgy láttuk, van mit tanulnunk tőle. S főként attól, Akitől ő is a példát vette. „Szeretnék példát venni Tőle...” – írja a lutheránus Reményik egyik gyönyörű versében.

Szeretnék példát venni

*Szeretnék példát venni Tőle,
Aki virágot ültet a mezőre
S elrejtí arcát a virág mögé.*

*Szeretnék példát venni Tőle,
Aki a viharban száll a hegytetőre
És elrejtí arcát fergeteg-palást.*

*Szeretnék példát venni Tőle,
Ki a nevét írja minden fára, kőre,
De arcát nem látta még senki sem.*

*Szeretnék példát venni Tőle,
Akinek soha sincsen pihenője,
S munkája mégis olyan zajtalan.*

*Aki, mikor a csend susogni kezd,
S hulló fenyőtoboz ver síri neszt,
E tompa, síri nesz mögött is van.*

*Akinek nem kell sok-sok buja szín,
Hogy alkosson és teremtményein
Megmutassa végtelen hatalmát.*

*Kinek a gyér havasi fű, az árva,
S a kopár-kemény bazaltszirt is drága
S tán drágább, mint a forró trópusok.*

Szeretnék példát venni Tőle.

„Ahogyan én, ti is...” (Jn 13,34) - kér bennünket Jézus. Csak úgy lehetünk igazán emberek, s még inkább Urunk elhívott szolgálói, ha ezt nagyon komolyan vesszük a mindennapokban. Ahogy írom ezeket a sorokat, eszembe jutnak találkozásaink: a 25 év alatt szolgálhattunk együtt néhány alkalommal ökumenikus imaheti alkalmakon, esküvőkön, temetéseken, s még újfehértói (téglási) szolgálatod idején részesei lehettünk együtt „ökumenikus szüretnek” a fehértói plébánián. Legutóbb néhány napja együtt álltunk egy kedves geszterédi református atyafi koporsója mellett

a zuhogó esőben. Találkozásaink beszélgetéseink arról győztek meg szolgálatod kezdetétől fogva, hogy – ahogyan Sík Sándor írja – „az Isten küldött szentjánosbogárnak”, s Te - Isten kegyelméből - tudta ezt a küldetést elvállalni. Légy hálás ezért, s a következő 25 évre is legyen vallomásod Sík Sándorral együtt:

*Téged Isten dicsérlek
és hálát adok mindenért...
...Hogy tegnap azt mondhattam: úgy legyen!
és ma is kiálthatom: úgy legyen!
és holnap és holnapután és azután is
akarom énekelni: úgy legyen!
hála legyen, Uram!
hála legyen!*

Bódás János református lelkész-költő egyik versében az útjelző tábláról ír, amely:

*Vigyáz a falvak szélén, s ott áll
a szétfutó keresztutaknál.
Vigyáz, mindig útfélen állva,
s irányt mutat a tábla...*

Önmagát, mint embert, lelkipásztort azáltal ehhez a táblához hasonlítja:

*- Útjelző tábla lettem én is
Ott, hol az út Isten felé visz,
Embersorok útfelén állva
mutatok mindig egy irányba:
KRISZTUS FELÉ! Nap szúr, ver zápor,*

*didergek a közöny fagyától,
bűn-indák reám tekerőznek,
vállamra kétség varjú száll
s fülembé azt kiáltja: kár!*

*Az élet sara rámfrecseg,
megsebeznek gonosz kezek,
de jó - s balsorsban egyaránt
állok s mutatom az irányt,
akik mellettem elhaladnak
s fáradt, tékozló fiaknak.*

*Mellemről Isten lángírása
beragyog ködbe, éjszakába
s szinte kiáltja: Emberek!
mindnyájan erre menjetek!*

*A Krisztus jár előttetek -
Nála lesz békességetek
csak a nyomába lépjétek,
szárnyá válik keresztetek!
Hát bízzatok és higgyetek,
s szeressetek... szeressetek!*

Adja a minden kegyelem Istene, hogy a következő években, évtizedekben tudj továbbra is ilyen „útjelző tábla” életet élni Isten dicsőségére mindazok javára, akik között végzed szolgálatodat és éled életedet.

**Szolgatársi tisztelettel és szeretettel:
Molnár Csilla téglási és
geszterédi református lelkész**

KEDVES LACI!

Köszöntelek Téged papi hivatásod 25-dik évfordulóján. Nehezen találom azokat a szavakat, melyek hünen kifejezhetnék azt a tiszteletet és szeretetet, melyet egykori barátaid és a magam nevében is el tudnék mondani.

Gyermekkorunk kis falujában, Geszteréden nőttünk fel, – sok-sok kedves emlékek körül ölelve - szívtuk magunkba az őszinteség, a tisztesség, a szeretet fénylő sugarait. A templomtól kilométerekre lévő Gévásról és a hosszú Kállói útról vidáman, csibészkedve tettük meg az utat a lenti iskola hittan termébe. Szinte valamennyi osztálytársunkkal együtt rendszeresen részt vettünk az órákon, a vasárnapi miséken. Csüngtünk plébánosunk minden szaván,

magunkba zárva azt az igaz istenhitet, melyet tőlünk mind a mai napig senki sem vehetett el és senki sem ingathatott meg.

Csimpaszkodtunk a fekete reverendába, mely köré boldogan gyülekeztünk, védelmet és biztonságot érezve annak suhogása alatt. Természetesnek és igaznak tűnt minden szó, minden cselekedet, melyet a mi papunktól hallottunk, láttunk. Akkor még nem tudtuk, hogy elhagyva igaz várunkat, mennyi nehézség és küzdelem vár majd ránk. A túléléshez, a továbblépéshez a szeretetben megedződve, a hitünket megőrizve sikerült helytállnunk.

A legnagyobb lemondás és próbatétel talán a Te életedben következett be. Továbbvinni azt a pápi kisugárzást, – mely gyermekkorunkat átítatta – talán nem más, mint egy isteni küldetés. Olyan hitet, illetve hitben való megerősítést kevesen birtokolhatnak, melyet úgy tudsz átadni az embereknek, hogy az örökké megmarad.

Nagy örömmel tölt el bennünket, gyermekkori társaidat az a tudat, hogy Neked sike-

rült. Büszkék vagyunk Rád, hogy továbbvitted plébánosunk hitbéli örökségét s Téged is a hívők igaz megbecsülése és szeretete vesz körül.

Kislányom születésekor vettem egy igazi pergament, üres albumot, hogy feljegyezzem majd első szavait, kedves történéseit... Aztán gyűltek az emlékek, szeretetteljes események, s nem is tudtam már eldönteni, mi legyen az első szó, az első gondolat...

Oly sok szép és szavakba nem önthető érzés gyúlik fel az emberben, melyet nem lehet papírra vetni. Így hát az album üres maradt.

Felajánlom most ezt az albumot Neked, hiszen, ahogy a mondás is tarja: az isteni dolgok csodálatosabbak, mint azt szavakkal elmondhatnánk.

Kívánok Neked egy ilyen csoda albumot. S kísérje választott utadat szeretet, béke, alázat, mert minden olyan szövethet, melynek feltétlenül el kell készülnie, az Úr elküldi a fonalat.

Szeretettel:

Dr. Bojté Gizella,

általános iskolai osztálytársad

NYÍREGYHÁZA 1990

1990 augusztusában a Magyarok Nagyszászonya Társszékesegyház felől sétáltunk feleségemmel, Gabival a városháza irányába. Utunkat keresztezve a régi plébánia épülete előtt egy fiatalember haladt, kezében egy bakelitlemezt szorongatva. Hosszan egymás szemébe néztünk, talán bólintottunk is köszönésképpen, és folytattuk utunkat. Rendkívül mély benyomást tett rám a fiatalember. Aztán a soron következő vasárnap a 9.00 órás szentmisét ő mutatta be. A mise utáni rövid beszélgetés egy húsz éve tartó barátság kezdete volt.

Egy rendkívül dinamikus, jó elképzelésekkel rendelkező papot kapott az egyházközségünk. Derűjével, emberszeretetével, figyelmességével hamarosan megnyerte a híveket. A kezdeti 20-30 fős közösség pár hét alatt százas nagyságúra duzzadt. Az Ő vezetésével épült ki a plébániai közösség, mely telje-

sen megújította az egyházközségi épületet. A családok összefogása, a fiatalok és szülők lelki gondozása mind-mind neki köszönhetőek. A közös ünneplések, kirándulások, nyári táborok, az első katolikus szilveszter és farsang kivétel nélkül a közösség építését segítették. Az ő érdeme volt a családi-, házassági és korhétvége, a cursillo lelkeségi mozgalmak megismertetése, egyházmegyén belüli kiépítése.

Emlékszel? Guba-rét, Tornanádaska, Füzérradvány, Rozsnyó, Kamnik, Cres, Róma? Mennyi közös emlék! Milyen régen volt, de a fogvájó még mindig ugyanott van.

Személy szerint köszönöm Neked Laci atya a tengerparti nagy hallgatásokat és azt, hogy hozzásegítettél az Isten jobb megismeréséhez, istenkapcsolatom elmélyítéséhez. A Mennyei Atya gondviselő szeretete örökjön feletted.

Székrenyes András - Nyíregyháza

EMLÉKSZEL?

A geszterédi perzselő napon, vagy pirkadatkor a hajnali párában a fiatalok, szülők kíséretében, előre meg nem beszélt randevúra érkeztek napról napra a dohányföldre. A lovas

kocsin zötykölődve, apáink elnyűtt, kopott, bő ujjú ingeiben – alig látszottunk ki belőle – csak arra volt időnk, és a nap vége felé már csak erőnk, hogy a dohányzsírtól ragadó fekete kezünkkel integessünk egymásnak azt mosolyogva: „látom, Te is boldog vagy...”

Ismertem a szüleidet, a geszterédi élestedet, tudom a vakáció mit jelentett a faluban, hogy a kortársainkkal nem a strandon, hanem nap, mint nap a dohányföldön találkoztunk...

Persze jó szüleinktől szabadidőt is kaptunk, azt is „célirányosan” szeretettől vezérelve, amikor végre tiszta ruhát öltöttünk magunkra és ismét (lehetünk úgy nyolcan, tízen) randevúra értünk a templomba. Nemcsak a vasárnapi, hanem a hétköznapi mise utáni nyári esték hangulata tiszta ruhában, tiszta lélekkel üdítően hatottak ránk, és élményekkel vértettek fel a következő nehéz napra, amikor a beszélgetések, hallgatások zavarát gondolhattuk át, vagy újraélhettük, újranavettük és terveztük a „templomos” nyári estéket a dohányosrok között, egyedül maradván a véget nem érő kemény munkával.

Azóta sok idő eltelt, minden megváltozott. De a gondolat ma is onnan indul, a sorok közül, ahol erő, elszántság, kitartás lett a fizetségünk, és a kemény, fizikai munkában a lelkünk is megizmosodott egy életre. A szigorú, keresztény nevelésben csak a szeretetet éltük meg, s hoztuk magunkkal apáink akaratát, anyáink szí-

vósságát, a kimondott szó erejét, ami azt jelentette, ami, sem többet, sem kevesebbet.

Ez lett a Te örökséged is, amelyben a legtöbbit, a leggazdagabbat kaptad. Kitartást a feladatban, egy letisztult elmét, nyitott szívet, amelyben félreérthetetlenül meghallottad Isten hívását, és az „igen”ben is hűséges maradtál. A 25 év egy állomás, egy számadás, lehetőség az elrugaszkodásra, nem tudni meddig még, de az örökségből futja bőven.

Az elmúlt hat évben újra „munka-társad” lettem a püspöki hivatalban, Debrecenben. Látom, hogy a szándék, amelyben mindig előbbre lépsz, amivel a munkatársaidnak feladatot adsz, az erő, a határozottság még most is részed. De ugyanakkor toleráns, megértő, és olykor belátó vagy. Nem változtál. A munka lendülete, a véget nem érő nap dolga itt is megtalált és ki nem hagyott. „Megizmosodtál.” Ugyanazt a céltudatosságot látom rajtad nap, mint nap a hivatalban, ha nem is látlak egészen, mert megosztod magad a hivatal és a plébániád között: van mit megosztani, energiád, hited megsokszorozódik, így bőven jut belőle mindenkinek. A sajtóiroda aktív munkatársának is tekintelek, mert soha nem utasítasz vissza egyetlen televíziós, rádiós interjút vagy stúdióbeszélgetést sem. Ezt is szeretem benned, és a szerkesztők nem különben. Rád mindig lehet számítani.

... De beszélgetésre most sincs lehetőség, sok a munka, az egymást érő feladat, és sokszor ma is csak egy integetésre jut idő, a régi mosollyal: „látom, Te is boldog vagy...”

*Kovács Ági
sajtóreferens
Püspöki Hivatal*

KEDVES LACI ATYA!

Sok szeretettel köszöntelek ezüstmiséd alkalmából a Megtestesülés Plébánia hívei nevében! Hihetetlenül gyorsan szalad az idő: immár negyedszázada annak, hogy véglegesen igent mondtál Isten hívására, s életedet az ő népének szolgálatára ajánlottad, s bő tíz éve már annak is, hogy a Megtestesülés templom híveinek lelkipásztora lettél. Pedig szinte csak tegnap volt... Ma is emlékszem, hogy, a kinevezésedről szóló hirdetés felolvasása után hozzá-
m lépett közösségünk egyik tagja, s örömtől ragyogó arccal mondta: „milyen nagy szerencse, hogy Felföldi atya hozzánk kerül!”

Az eltelt évek során önzetlenül és fáradhatatlanul végzett munkádat látva mindnyá-
jan megtapasztaltuk ennek a kijelentésnek az igazságát. Hosszasan lehetne sorolni azokat a lélekemelő programokat, amelyekkel életünket gazdagítottad, s amelyekkel a közösséget ezen a plébánián megszervezted. Ezeknek is előfeltétele volt azonban, s talán a szervezőmunkánál is fontosabb az, hogy kivételes tehetséget kaptál az emberek megszólítására és az ige hirdetésre. Nagy ajándék és nagy

felelősség ez, különösen a mai világban, amikor az emberek közül sokan hátat fordítanak a hitnek, vallásnak, ugyanúgy, ahogy János evangéliumában a tágabb tanítványi kör is elpártolt Jézustól. Amikor azonban Jézus megkérdezte a tizenkettőt: „Ti is el akartok menni?” Simon Péter ezt válaszolta neki: „Uram, kihez menjünk? Az örök élet igéi nálad vannak.” Tapasztalatból mondom: hívót és a templomba betévedő hitetleneket is ugyan ezért érintik meg és vonzzák ide a város túlsó végéből is a szentbeszédeid, mert megérik, hogy hiteles és a Szentlélektől ihletett szavaidon keresztül Jézus Krisztus örök életre szóló ígét osztod ki közöttük, közöttünk.

Most, amikor hálát adunk Istennek az elmúlt 25 év ajándékaiért és hálás szívvel emlékezünk meg szüleidről, nevelőidről és mindazokról, akik életed útján segítettek, az kérem, hogy adjon az Isten hitet, erőt, kitartást és ihletet a munkád folytatásához! S ha elszaladnak is az évek, te lélekben maradj örökké fiatal!

Cserny István
Megtestesülés templom

ENGEDJÉTEK HOZZÁM A GYERMEKEKET

Szeretet teremtette a gyermeket - maga Isten. Élete nem lehet tökéletes sem a szeretet, sem az Isten nélkül. A szülő az első hitoktató, aki a kezdetekkor ezt biztosítja.

Az elmúlt tíz évben sok-sok édesanya és édesapa hozta csemetéjét először a templomba, majd megismerve Laci atyát, péntekenként a hittanórákra, hogy rábízza hitéletének fejlődését, értékrendjének megalapozását, amely irányt, értelmet ad ebben a nagyon bonyolult világban. Ezeknek a gyermekeknek nagy többsége már ismeri Laci atyát a vasárnapi misékről, amikor áldozás alatt

boldogan beállnak szüleikkel a sorba, hogy ők is részesüljenek a papi áldásból, Laci atya mosolyából, egy-egy hozzájuk intézett kedves szavából. Mindez később megalapozza a hittanórák hangulatát. A mise és a hittanórák után a kisebbeket és nagyobbakat várja az „állatkert”, a játszótér, az ugráló, amit Laci atya a gyerekek kedvéért hozott létre. Mindez még vonzóbbá teszi számukra a templomot.

A Jóisten nem magányosnak teremtette a gyermeket, hanem közösségbe szánta. Ha nem találja meg helyét a vallásos közösségben, akkor a vallás nélküliben fogja azt

keresni. Sok olyan Laci atya által megálmodott rendezvény van, amelynek kifejezetten közösség teremtő funkciója van. Ilyen például a családos tábor, a kirándulás, az adventi kézműves nap, a farsangi korcsolyázás stb.

„Ha felások egy kiskertet és jó magvakat hintek, tavasszal mennyi virág lesz ott. Nem?

Aki magvakat vet a földbe, az gyümölcsökre számíthat. Érték fog visszajönni belőle.

Azt hiszem, ezt kellene megtanuljuk Jézustól.” (Csaba testvér)

Úgy gondolom Laci atya munkája jól

felépített és következetes volt, mert „felásza a kertet, bevetette jó magvakkal és a gyümölcsök már megjelentek”. Hiszen püspök atya szavaival élve, felnőtte és gyermekre egyaránt igaz, hogy a keresztény hit ereje a templomban van.

Köszönjük Laci atya önzetlen és áldozatos munkáját, ezüstmiséjén szeretettel köszöntjük, és további munkájára Isten áldását kérjük.

*Martin Éva hitoktató
Megtestesülés templom*

KEDVES LACI ATYA!

Isten éltesen pappá szentelésed 25-ik évfordulóján!

Negyed század, egy emberöltő: nem más, mint mérföldkő, mely alapján beláthatjuk a megtett utat, illetve tekintetünket ismét a célra irányíthatjuk, im-

már kicsit más, közelebbi perspektívából.

Hatodik éve szolgálunk együtt. Mikor a Megtettesülés templom orgonistája lettem, már megtörtént a csoda. Igen: csoda, ahogy ezt Te magad is mondtad visszaemlékezve. Az épülő templom még üres falai között állva imádkoztál, hogy a „test” majd „lelket” is kapjon: az építmény egy élő hívőközösséget. Kérésed meghallgattatott, Te pedig ennek a csodának eszközévé váltál. Egyszer egy zenész barátom mondta: nem az a nehéz, hogy a csúcsra jussunk, a valódi teljesítmény az, mikor valaki képes ott maradni és megtartani közönségét. Másodjára, harmadjára és sokadjára is lenyűgözni a hallgatóságot, csakis új gondolatokkal lehetséges.

Párhuzamot érzek a papi- és a muzsikushivatal, főként annak zenei nevelő aspektusa között.

Te 25 év után is napról napra készülsz a szentbeszédre, és ez meghozza az eredményt, hiszen – Isten segítségével – képes vagy a folyamatos megújulásra.

Johann Sebastian Bachról tudjuk, hogy már a hét elején elkérte a soron következő vasárnap énekrendjét, hogy fel tudjon készülni zenei szolgálatára. Nyilván nem okozott volna gondot neki minden előkészítés nélkül rögtönözni az adott dallamokra, de ő nem akárkinek akart megfelelni, hiszen mindezt Isten dicsőségére tette.

A lelkiismeretes előkészítő munkával párhuzamos – és ennek következménye is –, hogy bármely korosztályhoz is szólsz, a tartalom tekintetében maximalista vagy. Ezért lehet együtt részese a vasárnapi misének gyermek és felnőtt, nincs szükség a közösség bontására.

Mit is kívánhatnék 25 éves évfordulód alkalmából? Neked egészséget, és azt hogy szolgálatodat az eddigiekhez hasonlóan kerülje el a rutinszerűség. A legnagyobb öröm számunkra az lenne – most a teljes közösség nevében szólok –, ha hivatásodat a következő 25 évben itt a Megtettesülés templomban gyakorolnád, lelki gazdagodásunkra.

*Kovács Szilárd
A Megtettesülés templom orgonistája*

AZ ELHIVATOTTSÁG, AHOGY EGY AKOLITUS LÁTJA

Mit jelent akolitusnak lenni? Nos, hétköznapi egyházi meghatározás szerint az akolitus nem más, mint világi kisegítő. A paphiány miatt, vagy éppen a közösségvezető pap távollétében az akolitus jogosult bizonyos előírt szertartások elvégzésére, másokat viszont nem végezhet el.

A száraz meghatározást mindenki jól ismeri, a mögöttes tartalom azonban talán nem annyira van bent a köztudatban. Pedig ez lenne a lényeg: hogyan lesz valaki akolitus? Természetes, hogy kell a hit és az elkötelezettség érzése, ez azonban még nem minden. Kell az elhívás is. És hogy ez kitől jön? Hát ki más-tól jönne, mint Tőle?

Itt most álljunk meg egy pillanatra. Bárki gondolhatja, hogy aki ezt írja, egy felfuvalkodott nagyképű, aki azt állítja, hogy őt személyesen megszólította az Úr. Hiszen még Máriához is angyalát küldte el, nem maga ment Názáretbe! A közönséges halandók rendszerint csak áttételesen részesülnek ebben a kegyelemben, és akkor is legtöbbször megkésve döbbennek rá, hogy odafentről érkezett az üzenet. Valahogy így voltam én is ezzel a szolgálattal.

Az egész azzal kezdődött, hogy valamikor, úgy 15 évvel ezelőtt, feleségemmel legtöbbször a Szent Anna székesegyház legkorábbi, reggel ½ 7-es vasárnapi szentmiséit látogattuk. A praktikus megfontolásokon kívül – így előtünk állt az egész megszentelt nap – az is vonzott ide minket, hogy egy fiatal pap – nyilván rá osztották a korai kelés nyűgét - olyan prédikációkat mondott, amelyek „fazont” adtak egész napunknak, sőt, hetünknek. Ez a fiatal pap, miután elég gyakran láthatott minket a korai időpont miatt nem túl népes gyülekezetben, időnként odajött hozzánk az olvasmányos könyvvel a kezében, és barátságosan megkérdezte, nem volna-e kedvünk felolvas-

ni. Ennek a kérésnek mi a legnagyobb örömmel tettünk eleget.

Néhány év múlva felépült templomunk. A szentelés feledhetetlen ünnepe során mi a közreműködő zenekar tagjaként vettünk részt, de rögtön úgy éreztük: csak ide, ehhez a templomhoz tartozhatunk. Ahogy teltek az évek, a Szent Annából ide helyezett fiatal pap mindenkit megfogó elhivatottsága egyre több hívet vonzott ide minden korosztályból. A vasárnapi szentmiséken az áldozás már a kezdeti években igencsak elhúzódtott volna, ha a Miatyánk kezdetekor fel nem pattan két kedves barátom, Cserny Pista és Kövics Gyurka, hogy besegítsenek. Megmondom őszintén, az igaz barátságon és tiszteleten kívül egy csöppnyi irigységet is éreztem ezért a kiváltságért. És erre az érzésre szinte azonnal érkezett egy jelzés. Laci atya – mert ki más lett volna ez a fiatal pap – feltette nekem a kérdést: mit szólnék az akolitusi szolgálathoz, hiszen a gyarapodó közösség miatt több „világi kisegítőre” is szükség van. Ilyenkor az ember persze szabódik, és Babits szavaival élve, mint Jónás, „rühelli a profétaságot”, de egy-két hét múlva, amikor megcsörrent a telefonom, és megszólalt a jól ismert hang: „no, széna-e, vagy szalma?”, már tudtam, hogy erre nem lehet nemet mondani. Felhóztam még utoljára egy olyan hajánál fogva előrángatott kifogást, hogy a szabályzat szerint akolitus 18 és 55 éves kora között lehet valaki – én már akkor az 56-ikat tapostam – de erre csak ez jött válaszként: „ha elmondod, letagadom.”

Elkövetkezett az avatás 2003 februárjában. Püspök urunk jelképesen átnyújtotta többünknek a Krisztus testét rejtő kelyhet és az evangéliumot, és ezzel felhatalmazott minket a szentostya kiszolgáltatására és a Szentírás bármely részének felolvasására. Azon a vasárnapon, a templomból kifelé jövet, egy egye-

temista tanítványom állított meg. Emléklül adott át egy könyvet, amelybe a következő sorokat írta: „Azt kívánom, hogy akárhányszor a szentostyát a kezébe veszi, a tanár úr keze is változzon át egy kissé azzá a kézzé, amely ezt nekünk örökül hagyta.”

És valóban: nehéz, vagy talán lehetetlen is szavakba önteni, mit jelent az Úr testének kézbevétele és átadása mindazoknak, kicsiknek és nagyoknak, az egészségtől kicsattanó fiataloknak, életerős felnőtteknek és megfáradt öregeknek egyaránt, akiknek szeméből azonban a Krisztussal való egyesülés egyforma vágya olvasható ki. Az igeliturgiák csendes áhítata pedig olyan feltöltődést ad, amelyet az oda látogató hívek is, legalábbis merem remélni, átélnek és magukkal visznek. Mindez olyan ajándék, amelynek közvetítéséért Laci atyának örök hálaival tartozom.

Az akolitusok kis társasága azóta jelentősen megnőtt. Jó látni, hogy a fiatalok is mennyire igaz hittel és lelkesedéssel teszik a dolgukat. Atyánk elve, mint a többi közösség esetében is, az volt, hogy a kezdeti „kézenfogós pátyolgatás” után hagyni kell, hogy a résztvevők önmaguk dolgozzanak. Valóban, ma már kiváló együttműködés alakult ki a tapasztaltabbak és a közelmúltban avatottak között, szeretettel és rugalmasan osztjuk meg egymással a tennivalókat.

Nyilván az ifjú akolitusokat is meghívta az Úr. A meghívás közvetítőjét pedig, úgy gondolom, ezen a napon nem kell még egyszer külön megneveznem, fentebb már úgyis meg tettem. Csak azt az önző kívánságot teszem még hozzá, hogy szeretnék az aranymiséjén is közreműködni.

Lieli Pál akolitus, Megtestesülés templom

„MEGISMERTÜK A SZERETETET, AMELLYEL ISTEN SZERET BENNÜNKET, ÉS HITTÜNK BENNE.” (JN. 4.16)

Igazán imponáló, ahogy egy huszonéves már egy ilyen szentírási gondolatot teljesen a magáénak érez. Ez nem egy hetyke és magabiztos kijelentés, hanem inkább annak tudatosulása, hogy valami nagy kincs került a birtokába. Ezt a kincset el is lehetett volna „ásni”, de számodra inkább élet programot adó és kincset kamatoztató indulási alap lett a fentebbi gondolat. Biztosak vagyunk benne, hogy a lelki élet „tőzsdéjén” sokszor tűnhetett úgy, hogy ez a kincs nem kamatozik mindig nagyon jól. Időnként talán távolinak és elérhetetlennek tűnhetett a busás „haszon”. Persze, aki igazán megismerte, megélte és megtapasztalta ezt a bizonyos szeretetet, az biztos lehetett abban, hogy

hosszú távon minden képzeletet felülmúló „hasznot” hoz a kincse. Talán, erre azt mondod, „Valaki engem végtelen szeret, nagyobb a Földnél és nagyobb az égnél, hagyom magam szeretni, mint a gyermek: s csak ennyi, ennyi, ennyi az egész.”

Az elmúlt 25 évéd, csaknem felének voltunk részesei és ebben az időszakban is megtapasztalhattuk, hogy hitelesen igyekeztél a számodra rendkívül fontos szeretetet másokkal is megismertetni. Talán mindenki beszédeidre gondol most leginkább, mi mégis valami mást emelnénk inkább ki. A pap tevékenysége ugyanis nemcsak a szavakon keresztül fejt ki hatását. Sokszor a gesztusok vagy éppen a liturgia végzésének milyensége érint meg embereket. Ezek közül csak

néhányat szeretnénk kiemelni, amelyek talán számodra is meglepetést okozhatnak. Ilyen „tevékenység” a tabernákulum előtti térdhajlítást követő rövid, de összeszedett vigyáz állásod is. Sokak ugyancsak nagyon fontosnak és szépnek érzik az átváltoztatás alatti rövid, de meghitt csöndedet is. Persze, időnként az áldoztatás alatti hamiskás mosoly is sokat üzenhet egyeseknek. Ezek a pap beszédes csendjei, melyek legalább annyira fontosak, mint a kimondott szavak és gondolatok.

A mostani ünnep kapcsán egy pillanatra állj meg, nézz körül és örülj sokakkal együtt!

A most induló 25 évhez pedig nagy segítséged ad, ha a következő gondolatokat szem előtt tartod:

„Most nem sietek, most nem rohanok, most nem tervezek, most nem akarok, most nem teszek semmit sem, csak engedem, hogy szeressen az Isten.”

„Megismertünk Téged és köszönjük, hogy igyekeztél azt a szeretetet közvetíteni és felmutatni, amellyel Isten szeret minket.” (Legeza-Bánk 6, 56-60)

*Legeza Éva és Bánk József
Megtetesülés templom*

„...AZ ÚRNAK SZENTELEM; TELJES ÉLETÉRE AZ ÚRNAK LEGYEN SZENTELVE!” (I: SAM. 1,28)

Isten hívása „Jöjj, kövess engem!”, minden korban elhangzik. Nehéz időkben, a bizonytalanság korában, talán még fontosabb ez a hívás, ahogy Jézus is szólította a tanítványokat. Az Úr így, szinte némán, hang nélkül jelenik meg életünkben, de mindnyájan tudjuk, hogy Isten szava, a Szentlélek sugallata — a világ zajától nem befolyásolva — csak a csöndes, békés, tiszta lelkekbe hatol be, azokba, amelyek fogékonyak erre a jelre.

Vannak közöttünk kiválasztottak, akik válaszolnak a hívásra: „Ímhol vagyok én, küldj engemet!” (Iz. 6,8). Ebben a válaszban ott vannak az örökké szerető édesanyák is, akik hálát adnak az Istennek és imádkoznak azért, hogy az életük munkájával felnevelt gyermek által a szolgáló szeretet útra keljen és járjon teljes önzetlenséggel, hogy az isteni

kegyelem megvalósuljon, melyet nem a mának, nem a holnapnak, hanem a végtelen örökkévalóságának szántak.

Isten igéje a szeretet és a hit a szívben fakadnak, úgy ahogyan az anyai szívben szeretetből fakad Isten legszebb ajándéka a gyermek is, akit csak általatos tudunk Isten áldozatos szolgájává tenni.

Az anyai hivatás forrása a papi hivatásnak, a papi hivatásban élő gyermek pedig vigasz és öröm a jászol mellett is és a kereszttel is az aggódó édesanyának.

Te is Édesanyád szívének szeretetforrásából születél. Ő az, aki örömkönnyekek között imádkozott érted, amíg szíve alatt hordozott és a pappá szentelés pillanatában is láthatatlan könnyekek között hallhatta az el nem hangzott szót: „... íme, a te fiad!”

Reménnyel és bizalommal, mint Jézushoz engedjük hozzád is a gyermekeinket, mint értékes csírárt rejtő búzaszemeket azért, hogy e sorsfordító találkozásokon a krisztusi út nagyszerűségét felmutatva nekik, ők is kövessenek a hitben és, hogy életük során abból a lelki forrásból táplálkozzanak, amelyhez a te vezetésséddel jutnak el. Bár a forrás bennük van, de tudjuk, abból csak úgy áradhat ki a megváltó Krisztusi szeretet, ha hivatásod által tágra nyitod szemüket és a szívüket, hogy meghallják azt a halk, szelíd belső hangot, melynek segítségével mindenkor biztos támaszt találnak a világban.

Kívánjuk, hogy az általad vezetett gyermekek között is legyenek olyanok, mint te, akik majd ezekben az örömkönnyekben születnek számunkra újjá vízből és szentlélekből.

Talán ezzel a meghívással kaptad Te is a küldetést, hogy az emberek halásza legyél, hogy általad nyíljon meg a szemünk, a szívünk és a lelkünk, hogy mi is meglássuk az isteni Megváltót.

Mert hogyan is találkozhatunk az életben Jézussal? Úgy, hogy találkozzunk a Szentlelket árasztó Krisztus-arcú papokkal, és így, ha sánták voltunk immár járunk, ha vakok voltunk, immár látunk, s ha leprások voltunk megtisztulunk betegségüinktől. Így támasztjátok fel a lelki halottakat, akik hívó szavatok nélkül nem találának rá a krisztusi szeretet útjára, sokan pedig a segítségetekkel megtalált hit által nyerek vissza az emberi méltóságukat és hitük által az emberségük teljességét.

Hivatásotok által Ti mutatjátok meg nekünk Jézust és így megmentitek azt, aki e nélkül elveszne — ahogy Jézus is megmentette Zakeust —, azért, hogy ne roppanjunk össze gyengeségeink terhe alatt, hogy a fájdalom és a bánat idején is az Isten által kijelölt úton haladjunk.

Küldetésetek, hogy az emberek életében Isten áldása legyenetek. Amikor visszatérünk, mint a tékozló fiú, akkor ti emlékeztettek minket az „Atya” szeretetére, ti segítetek át az újrakezdés nehézségein és ti mutatjátok meg az utat a „visszafogadó” Isten felé, és ti tanítotok meg

arra, hogy az életben sokszor nem hétszer, hanem hetvenszer hétszer kell megbocsátanunk.

Titok az idő. Az elmúlt 25 év titka a kitarításod ereje, mely által megmaradtál a választott hivatás útján hiszen „... a hited téged megtartott.” (Lk. 17, 19). S ez alatt az idő alatt te minden nap egy asztalnál ülhettél Jézussal. A legtitkosabb és legsodálatosabb találkozások voltak ezek. Hányszor élted át a liturgia szépségét és mondtad: „ezt cselekedjétek...”, és hányszor érezhetted a keresztségét, mégis megmaradva a választott úton, mert mindig megélted Isten szeretetét és hívó szavát, mely szó, mely hívás Krisztus keresztye által nyert igazi értelmet.

Tudjuk, hogy az eddig bejárt utad, csak töredéke az Isten által kijelölt útnak, mégis jelentős mérföldkő ez a nap. Kívánjuk, hogy Isten Fiának evangéliumát hirdetve szolgálj szívvel-lélekkel, és bátoríts minket a hitben. A mindenható tartson meg Téged szilárdan hivatásod teljesítésében, hogy ennek a mindennél magasabb ut végén elmondhasd: „Az Úrra néztem szüntelen; mert jobb kezem felől van, meg nem rendülök.” (Zsolt. 16,8)

Mária, Jézus Anyja és a papok Anyja, engedd, hogy így szólítsunk téged, hogy ünnepezhessük anyaságodat, s Fiaid és fiaid papságát szemlélhessük nálad,

Istennek szent anyja!

Krisztus Anyja, aki a Szentlélek fölkenése által a pap

Messiásnak embertestet adtál, hogy üdvözítse a szegényeket és a megtört szívűeket; őrizd meg szívedben és Egyházadban a papokat, Megváltónknak

Anyja!

Hitnek Anyja, aki elkísérted a templomba az Emberfiát, hogy beteljesítse az

atyáknak adott ígéreteket; ajánld az Atyának az ő dicsőségére Fiaidnak

papjait, Szövetség Szent Szekrénye! — boldog II. János Pál pápa —

Danka Erika
Megtestesülés templom

25

1986-2011.